

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžf/60/2015
Identifikačné číslo spisu: 3013200909
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3013200909.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Pribelskej, PhD., v právnej veci žalobcu: UNIPRINT, s.r.o. v likvidácii, so sídlom Nová 2419, Považská Bystrica, IČO: 31 603 947, zastúpeného JUDr. Eugenom Kostovčíkom, advokátom so sídlom Gelnická 33, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100306/1/475973/2013/5050 z 3. októbra 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/192/2013-46 z 19. augusta 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/192/2013-46 zo dňa 19. augusta 2015 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100306/1/475973/2013/5050 z 3. októbra 2013. Týmto rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trenčín (ďalej len „správca dane“) č. 9312401/5/3433730/2013/Tá zo 16. júla 2013, ktorým bol žalobcovi podľa § 68 ods. 5 v nadväznosti na § 165 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 6 333,59 € za zdaňovacie obdobie september 2005 s odôvodnením, že žalobca si faktúrami č. 2709/2005 z 27.09.2005 a č. 0609/2005 z 06.09.2005 od dodávateľa TINGO, s.r.o. a faktúrou č. 4/2909/5 z 29.09.2005 od dodávateľa IXUS, s.r.o. uplatnil odpočítanie dane z pridanej hodnoty spolu v sume 6 333,59 €, avšak hodnoverným spôsobom nepreukázal, že tovar, deklarovany na uvedených faktúrach, mu bol spoločnosťami TINGO, s.r.o. a IXUS, s.r.o. aj reálne dodaný a preto mu v zmysle § 49 ods. 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“) právo na odpočet dane nevzniklo. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal v konaní úspech, náhradu trov konania nepriznal.

2. Krajský súd posudzujúc správnosť záverov daňových orgánov vychádzal z ustanovení § 49 ods. 1, ods. 2 písm. a/ a § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH a dospel k záveru, že vo veci bol dostatočne zistený skutkový stav a prijatý správny právny názor. V odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že v danom prípade je preukázané, že spoločnosti TINGO, s.r.o. a IXUS, s.r.o. nemohli žalobcovi dodať tovar deklarovaný na sporných faktúrach, nakoľko v čase zdaniteľného plnenia reálne nevykonávali podnikateľskú činnosť, čo vyplýva aj z výpovedí P. F., A. A. (bývalého spoločníka a konateľa spoločnosti TINGO, s.r.o.), D. H. - H. (bývalej spoločníčky spoločnosti TINGO s.r.o. a bývalej konateľky spoločnosti IXUS, s.r.o.) a F. H. (bývalého konateľa spoločnosti IXUS, s.r.o.). Títo zároveň uviedli, že dotknuté spoločnosti vystavovali len fiktívne faktúry, a to za províziu. V rozpore s uvedeným záverom nie je podľa krajského súdu ani tvrdenie žalobcu, že tovar deklarovaný na sporných faktúrach, žalobcovi osobne doručil Q. Z., splnomocnený zástupca spoločností TINGO, s.r.o. a IXUS, s.r.o. Krajský súd zdôraznil, že tvrdenie žalobcu, že tovar bol žalobcovi osobne doručený Q. Z., čo zhodne potvrdili nielen Q. Z. a konateľ žalobcu V. B., ale aj zamestnanci žalobcu P. Q., H. T., Q. A., M. J., nepreukazuje to, že tento tovar bol dodaný žalobcovi práve spoločnosťami TINGO, s.r.o. a IXUS, s.r.o. Len samotná existencia tovaru, bez toho, aby bolo zároveň preukázané, že tento tovar bol dodaný žalobcovi práve dodávateľmi uvedenými na sporných faktúrach, nie je dostatočným dôvodom na uznanie práva na odpočet dane z týchto faktúr. Z preskúmaného rozhodnutia žalovaného a rozhodnutia správca dane je nespochybniteľné, že dôvodom neuznania sporných faktúr je tá skutočnosť, že tieto nemajú podklad v reálnom plnení. Nakoľko správca dane v priebehu následne vykonávanej daňovej kontroly preukázateľným spôsobom spochybnil vierohodnosť a pravdivosť sporných faktúr, došlo k presunu dôkazného bremena, týkajúceho sa nároku žalobcu na odpočet dane, na žalobcu. Bolo teda povinnosťou žalobcu protidôkazmi preukázať reálne uskutočnenie dodávky tovaru spoločnosťami TINGO, s.r.o. a IXUS, s.r.o. Žalobca však v daňovom konaní nepredložil relevantný dôkaz o tom, že k dodávke tovaru, deklarovaného na sporných faktúrach, spoločnosťami TINGO, s.r.o. a IXUS, s.r.o. skutočne došlo.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie. Žalobca v dôvodoch odvolania uviedol, že krajský súd vec neprávne posúdil po skutkovej aj právnej stránke. Rozsudok krajského súdu je na viacerých miestach vnútorne rozporný, tvrdenia súdu sú v extrémnom rozpore so zisteným skutkovým stavom, čo činí rozsudok nepreskúmateľným. Obsah rozsudku vyznieva jednostranne a tendenčne v snahe prezentovať správnosť záverov daňových orgánov. Krajský súd obdobne ako správca dane a žalovaný fiktívnosť dokladov, a tým aj neuznanie odpočítania dane v zmysle ustanovenia § 49 a 51 zákona o DPH nespája s neexistenciou tovaru ale so spochybnením osoby dodávateľa. Ak správca dane dôkazy predložené žalobcom neakceptuje z dôvodu pochybnosti o osobe dodávateľa, potom bol povinný túto skutočnosť taktiež doložiť dôkazmi, ktoré tvrdenia žalobcu jednoznačne vyvracajú, pričom dôkazy správca dane musia mať minimálne rovnakú výpovednú schopnosť, závažnosť a vierohodnosť, ako dôkazy predložené žalobcom. Dôkazy, o ktoré oprel svoje tvrdenia správca dane a žalovaný takéto schopnosti nemajú a správca dane preukázateľným spôsobom nespochybnil vierohodnosť a pravdivosť sporných faktúr. Výpovede žalobcu a jeho zamestnancov sú v zásadnom rozpore s výpoveďami K. A., I. H. a M. H., pretože žalobca a jeho zamestnanci jednoznačne potvrdili výpoveď S. Z., ktorý na rozdiel od výpovedí K. A., I. H. a M. H. potvrdil dodanie tovaru, prijatie platieb a odovzdanie dokladov znejúcich na dodávateľov TINGO, s.r.o. a IXUS, s.r.o. Daňové orgány boli povinné posudzovať všetky dôkazy vo vzájomných súvislostiach, avšak takto nepostupovali. Za stavu, keď je preukázaná existencia tovaru, keď S. Z. ako splnomocnený zástupca spoločností TINGO, s.r.o. a IXUS, s.r.o., konajúci v mene týchto spoločností, potvrdil dodanie tovaru, odovzdal doklady znejúce na dodávateľov TINGO, s.r.o. a IXUS, s.r.o. a potvrdil aj prevzatie platby za tovar, je nepriznanie práva na odpočítanie dane v rozpore so zámermi a s účelom DPH a popiera samotný spoločný systém DPH, zaručujúci plnú neutralitu tejto dane za účelom ktorej bol zavedený nárok na uplatnenie odpočítania dane.

4. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa plne stotožňuje s vysloveným právnym názorom krajského súdu a navrhol preto napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava písomného vyjadrenia k žalobe, keďže odvolanie

neobsahuje žiadne nové relevantné skutočnosti, ku ktorým by sa žalovaný už nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

6. Podľa § 491 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“), ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti O.s.p. pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Podľa § 492 ods. 1, 2 S.s.p. konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. Odvolacie konania podľa piatej časti O.s.p. začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

8. Zákonodarcu v ustanovení § 3 zákona č. 563/2009 o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o správe daní“) ustanovuje základné zásady daňového konania. Pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb (§ 3 ods. 1 zákona o správe daní). Správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne určeniu a vyrubeniu dane (§ 3 ods. 2 zákona o správe daní). Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo (§ 3 ods. 3 zákona o správe daní). Pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre vyrubenie alebo vybratie dane (§ 3 ods. 6 zákona o správe daní). Daňové subjekty majú pri správe daní rovnaké práva a povinnosti (§ 3 ods. 7 zákona o správe daní). Právom aj povinnosťou daňových subjektov a iných osôb podľa § 4 ods. 2 písm. d/ pri správe daní je úzko spolupracovať so správcom dane (§ 3 ods. 8 zákona o správe daní).

9. Podľa § 24 ods. 1, 2, 3, 4 a 5 zákona o správe daní daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov, skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania, vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť. Správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Správca dane preukazuje skutočnosti o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti. Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

10. Podľa § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby

vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť. Platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

11. Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

12. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že žalobca si faktúrami č. 2709/2005 z 27.09.2005 a č. 0609/2005 z 06.09.2005 od dodávateľa TINGO, s.r.o. a faktúrou č. 4/2909/5 z 29.09.2005 od dodávateľa IXUS, s.r.o. uplatnil za zdaňovacie obdobie september 2005 odpočítanie dane z pridanej hodnoty za dodávku tovaru spolu v sume 190 806,- Sk (6 333,59 €). Správca dane za účelom preverenia skutočností rozhodujúcich pre odpočítanie dane z pridanej hodnoty v zmysle § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH vykonal u žalobcu riadnu daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2005. Na základe vykonanej daňovej kontroly správca dane vyrubil žalobcovi dodatočným platobným výmerom č. 670/230/50853/07/Hel rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2005 v sume 190.806,- Sk. Žalovaný na odvolanie žalobcu zrušil dňa 25. augusta 2008 rozhodnutím č. I/226/3148-69456/2008/990600-r dodatočný platobný výmer a vrátil vec správcovi dane na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň dal žalovaný podnet na vykonanie opakovanej daňovej kontroly. Správca dane vykonal u žalobcu opakovanú daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2005 a o výsledku opakovanej daňovej kontroly vyhotovil Protokol č. 670/320/50461/2010/Tá. Správca dane dodatočným platobným výmerom č. 670/230/3019/11/Sed z 26. januára 2011 na základe výsledkov zistených opakovanou daňovou kontrolou vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 6 333,59 €. Správca dane odôvodnil rozhodnutie tým, že žalobca nespĺnil podmienky na odpočet DPH podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH, pretože nepreukázal uskutočnenie zdaniteľných obchodov, predmetom ktorých bolo dodanie tovaru spoločnosťami TINGO, s.r.o. a IXUS, s.r.o. Žalovaný nevyhovел odvolaniu žalobcu a rozhodnutím č. I/226/7412-54596/2011/990600-r z 13. mája 2011 potvrdil dodatočný platobný výmer z 26. januára 2011. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 31. januára 2013, sp.zn. 5Sžf/8/2012, 5Sžf/29/2012, na základe žalobcom podaného odvolania zmenil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/226/7412-54596/2011/990600-r z 13. mája 2011 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Následne žalovaný rozhodnutím č. 1100306/1/134707/2013/5050-r zrušil dodatočný platobný výmer správcu dane č. 670/230/3019/11/Sed z 26. januára 2011 a správca dane pokračoval vo vyrubovaní konaní a rozhodnutím zo 16. júla 2013, č. 9312401/5/3433730/2013/Tá, podľa § 68 ods. 5 v nadväznosti na § 165b ods. 1 zákona o správe daní vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 6 333,59 € za zdaňovacie obdobie september 2005 z rovnakých dôvodov ako v predchádzajúcom rozhodnutí, t.j., že nepreukázal uskutočnenie zdaniteľných obchodov, predmetom ktorých bolo dodanie tovaru žalobcovi spoločnosťami TINGO, s.r.o. a IXUS, s.r.o. Žalovaný na odvolanie žalobcu napadnutým rozhodnutím č. 1100306/1/475973/2013/5050 z 3. októbra 2013 potvrdil dodatočný platobný výmer správcu dane zo 16. júla 2013, č. 9312401/5/3433730/2013/Tá. Z administratívneho spisu vyplýva, že správca dane pri daňovej kontrole nevykonal iba formálnu kontrolu dokladov, ale zameral sa predovšetkým na skutkový stav vecí a na realitu vecného plnenia, a to vo všetkých vzájomných súvislostiach.

13. Odvolací súd po preskúmaní spisového materiálu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní dospel k záveru, že žalobca v daňovom konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal splnenie hmotnoprávných podmienok, na ktoré sa odpočet dane z pridanej hodnoty viaže.

14. Uplatnenie práva na odpočítanie dane v zmysle § 51 ods. 1 zákona o DPH je viazané na kumulatívne splnenie všetkých stanovených podmienok, pričom už nesplnenie jednej z nich vylučuje priznanie nároku. Dodanie tovaru, na základe ktorého vznikla daňová povinnosť, je základnou podmienkou uplatnenia odpočtu dane. Platiteľ musí v tomto prípade preukázať, že pri tomto tovare vznikla daňová

povinnosť, a to nielen po formálnej stránke (vystavenými dokladmi), ale aj po stránke obsahovej. Nestačí len formálne deklarovať dodanie tovaru faktúrou, ale je potrebné preukázať aj vecné naplnenie. Samotná faktúra bez ďalšieho nie je dôkazom o tom, že daňový subjekt skutočne nakúpil tovar, pri ktorom vznikla daňová povinnosť a má právo nakladať s hmotným majetkom ako vlastník. Prijatie faktúry s formálne splnenými náležitosťami podľa § 71 zákona o DPH ešte nezakladá možnosť uplatnenia práva na odpočítanie dane z tejto faktúry. To znamená, že zákonné podmienky, po splnení ktorých vzniká platiteľovi nárok na odpočet dane, nespočívajú len vo formálnej deklarácii, teda v predložení dokladov s predpísaným obsahom, ale tieto musia odrážať reálne plnenie. Uvedené žalobca, ako preverovaný daňový subjekt, nespĺnil. Napriek tomu, že žalobca predložil faktúru, z ktorej bol dodávateľ povinný sumu dane z pridanej hodnoty uvedenú na tejto faktúre priznať a odvieť, takáto faktúra je dôkazom len vtedy, ak bola vystavená na základe reálneho plnenia, ktorého uskutočnenie bol žalobca povinný preukázať. Žalobca však v daňovom konaní nepredložil relevantný dôkaz o tom, že k dodávke tovaru, deklarovaného na sporných faktúrach, spoločnosťami TINGO, s.r.o. a IXUS, s.r.o. žalobcovi aj reálne došlo.

15. Podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje), ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak, zákonodarca požaduje (pre ľahkú zneužívateľnosť), aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre.

16. V tomto prípade dôkazná povinnosť zaťažuje daňový subjekt, a teda je jeho povinnosťou preukázať všetky ním tvrdené skutočnosti. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom.

17. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozsudky najvyššieho súdu vo veci sp.zn. 2Sžf/52/2011 z 22. augusta 2012, sp.zn. 5Sžf/52/2011 z 28. júna 2012, ako aj na rozsudok sp.zn. 2Sžf/4/2009 z 23. júna 2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 78/2011-17 z 23. februára 2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojím právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený“.

18. Žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že spoločnosti TINGO, s.r.o. a IXUS, s.r.o., ktorí žalobcovi fakturovali dodanie tovaru, tento žalobcovi aj skutočne dodali.

19. S dôvodmi rozhodnutiam žalovaného sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje. Vykonaným dokazovaním bol dostatočne zistený skutkový stav. Daňové orgány postupovali pri hodnotení dôkazov v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Záver, ku ktorému dospeli, je výsledkom logickej úvahy a ich rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. Z postupu a rozhodnutí daňových orgánov ako aj krajského súdu nevyplýva ani to, že by pri hodnotení dôkazov účelne postupovali v neprospech žalobcu. Odvolací súd v konaní daňových orgánov nezistil ani takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 O.s.p.), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

21. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a 250k ods. 1 O.s.p. Neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal a úspešný žalovaný na náhradu trov konania nemá v správnom súdnictve nárok (§ 250k ods. 1 O.s.p.).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.